

PREEKKRACHT Zondag 13 maart 2016

Het verdriet van Petrus

Zie de mens 2 (Marcus 14:66-72)

In de animatiefilm 'Binnenstebuiten' spelen vijf emoties de hoofdrol in het hoofd van een elfjarig meisje: Plezier, Angst, Afkeer, Woede en Verdriet. De regisseur vertelde in een interview dat hij eerst een script had uitgewerkt zonder dat Verdriet een rol speelde. Maar hij liep vast; er ontbrak iets. Toen hij de ingeving kreeg om ook Verdriet een rol te geven, viel alles op zijn plaats. 'Zonder verdriet gaat het niet.'

Petrus begon te huilen

'En toen begon Petrus te huilen.' Als je je een tijdje inleeft in dat verhaal van Petrus, dan is het echt hartverscheurend verdrietig wat hem overkomt. Ja, het overkomt hem. Het overkomt ons allemaal soms, of misschien wel vaak dat we keuzes maken of dingen zeggen waar we achteraf ongelooflijke spijt van hebben. Petrus staat helemaal niet ver bij ons vandaan. 'Misschien zal iedereen ten val komen, maar ik niet!' Je kunt zo vol zelfvertrouwen zijn, zo in de ban van het maakbaarheidsdenken, dat je het echt gelooft. Dat hoort ook echt wel bij het leven van volgelingen van Jezus: dat je dood gaat, steeds weer sterft aan je goede bedoelingen, dat het toch niet lukt op jouw manier, dat je jezelf tegenvalt.

Ik wil wel

Ik wil helemaal gaan voor Jezus, en dan ben ik toch weer voor mezelf gegaan. Ik wil de ander hoger achten dan mijzelf en toch kijk ik weer op hem neer. Ik wil vriendelijk reageren en toch reageer ik weer vijandig. Ik wil rein leven en toch maakt onreinheid zich weer van me meester. Ik wil vreugde vinden in de wet van de Heer en toch haat ik die wet op zoveel momenten. Ik wil Jezus kennen en toch ken ik hem op beslissende momenten in mijn leven niet. 'En toen begon Petrus te huilen.' Petrus heeft de moed om imperfect te zijn.

Hij heeft gefaald. En dat is erg. Het is een stevige huilbui waard. Het is erg. Maar niet het einde van de wereld. Het is eerder een nieuw begin. Want is dat niet de ervaring van heel veel mensen, dat we ontdekken dat we God nodig hebben juist in onze zwakheid, juist in onze zonde, juist in ons falen? Onze zonde kan een vindplaats van God worden, een vindplaats van vergeving en barmhartigheid.

De blik van Jezus

In Lucas' versie van dit verhaal staat: 'De Heer draaide zich om en keek Petrus aan'. Hoe zou Jezus gekeken hebben? Wat zag Petrus in de blik van Jezus? Oordeel? Teleurstelling? Nee. Barmhartigheid! Christus is het gelaat van Gods barmhartigheid. Vol tederheid. Vol van vergevende liefde. Vol bewogenheid. Het is niet voor niets dat Petrus breekt. Als je zó gefaald hebt en als iemand je dan zo liefdevol aankijkt - ja, dan kun je niet meer stoppen met huilen. 'Petrus hilde bitter.' En wij huilen mee. 'Wie gewend is om anderen bovenaf te veroordelen en zichzelf geweldig vindt, wie het gewoon is zichzelf als rechtvaardig, goed en fatsoenlijk te beschouwen, voelt niet de behoefte om te worden omhelsd en vergeven' (Franciscus). Die barmhartige blik van Jezus is de liefdevolle omhelzing van de vergeving. En dat is precies wat Petrus nodig heeft. De moed van imperfectie is de moed je te laten omhelzen door een barmhartige God.

Omhelzing

'Alleen wie is aangeraakt, gestreeld door de tederheid van de barmhartigheid, kent werkelijk de Heer. De plek waar de ontmoeting met de barmhartigheid van Jezus plaatsvindt, is mijn zonde' (Franciscus). Avondmaal vieren is: thuiskomen in die goddelijke omhelzing.

Voor een geloofsgesprek

1. Herken je de vijf genoemde emoties ook in je eigen leven? Welke rol spelen ze? Welke rol speelt Verdriet?
2. Wat raakt je in het verhaal van Petrus in het bijzonder?
3. Herken je de dynamiek van 'wel willen en toch niet doen'? Hoe ga je daarmee om?
4. Wanneer laat jij je aankijken door Jezus?
5. Wat betekent Gods barmhartigheid voor jou?

Websites

www.josdouma.nl
www.levenindekerk.nl
www.plantagekerkzwolle.nl

Plantagekerk
Zwolle